

Markó Béla: Átúszni a Szent Anna-tavat

Rossz úszó voltam mindig.

Át kellett úsznom a rég kihűlt krátert.

A sötétzöld vízzel betömött mélységet.

Valahol középtájon lehet a kürtő.

Úgy képzelem, mint egy óriási,

kissé meghajlított gramofontölcsért.

Vagy mint egy annál is régebbi fonográfot.

Gyűjti magába nappal a hangot,

és éjszakánként aztán visszajátssza.

Hűvös, áttetsző láva folyik belőle.

Furcsa nyöszörgés, néha sírás a sötétben.

Vagy csak a fel nem robbant csend.

Hatszázhusz méter hosszú, négyszázhatvan

méter széles, hidegen fénylő ellipszis.

Legalább egyszer át kell úszni a túlsó partra.

Nem az életem múlik ezen, hanem a halálom.

Mert hát valójában nem kötelező.

Mi tagadás, a rövidebb átmérőt választottam.

Mint mondtam, rossz úszó vagyok.

Tudom, vissza lehetne fordulni még most is.

De nem. Végül a hatalmas, ám minden

bizonynal csak képzelt kráternyílás fölött,

éppen középén kezd elfogyni az erőm.

Körülbelül ott, ahonnan visszatérni

pontosan annyi, mint úszni tovább.

Fölöttem irdatlan ég. Alattam egyre

kevésbé rugalmas a víz. A parton zsvaj.

Zöld a víz, zöld a fű, zöldek a fák.

Mostantól fogva már nincs választásom.

És ez a jó. Meglepően jó. Fáj mindenem.

Egyszerű lett az élet. Elűnt a kapkodás.

Nehéz hátranéznem, túl sok energiámba kerül.

Látom a közeledő partot. A karcsapások nyomot

hagynak a vízen, mint puha viaszhengeren.